

467

Besluit van 3 juli 1982 tot wijziging van de Uitkeringsregeling 1966 (Stb. 1979, 622) en van het Koninklijk besluit van 23 november 1972 (Stb. 1979, 624)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Binnenlandse Zaken van 6 mei 1982, nr. AW82/344, Directoraat-Generaal voor Overheidspersoneelsbeleid, Directie Overheidspersoneelszaken, Hoofdafdeling Pensioenen en Wachtgelden;

Gelet op de artikelen 125, eerste lid, en 134, eerste lid, van de Ambtenarenwet 1929;

De Raad van State gehoord (advies van 11 juni 1982, nr. 2290/12/8222);
Gezien het nader rapport van Onze Minister van Binnenlandse Zaken van 29 juni 1982, nr. AW82/538, Directoraat-Generaal voor Overheidspersoneelsbeleid, Directie Overheidspersoneelszaken, Hoofdafdeling Pensioenen en Wachtgelden;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel I

De Uitkeringsregeling 1966 (Stb. 1979, 622)¹ wordt gewijzigd als volgt:

Artikel 7 wordt gewijzigd als volgt:

a. Het eerste lid wordt gelezen:

«De belanghebbende heeft, behoudens het bepaalde in het vijfde lid, met ingang van de dag waarop zijn ontslag ingaat, recht op een uitkering:

a. op voet van artikel 8 indien hij een diensttijd heeft van tenminste drie jaren;

b. op voet van artikel 14 indien hij geen diensttijd heeft van tenminste drie jaren, doch in de periode van twaalf maanden, onmiddellijk voorafgaand aan zijn ontslag, op tenminste 130 dagen binnen het rijk in dienstbetrekking werkzaam is geweest, tenzij recht bestaat op uitkering als bedoeld in artikel 14, eerste lid, laatste volzin.»

b. Het tweede lid wordt gelezen:

«Ten aanzien van de belanghebbende, die:

a. in een regelmatig arbeidspatroon op hetzij meer hetzij minder dan 5 dagen per week werkt, bedraagt het aantal dagen, waarop hij in de in het eerste lid bedoelde periode van twaalf maanden binnen het rijk in dienstbetrekking moet hebben gewerkt, in plaats van 130, het 26-voudige van het

gemiddeld aantal volgens dat arbeidspatroon per week gewerkte dagen, evenwel niet minder dan 65;

b. in een onregelmatig arbeidspatroon op gemiddeld minder dan 5 dagen per week heeft gewerkt, bedraagt het aantal dagen, waarop hij in de in het eerste lid bedoelde periode van twaalf maanden binnen het rijk in dienstbetrekking moet hebben gewerkt, in plaats van 130, het 26-voudige van het aantal dagen, waarop hij in die periode van 12 maanden gemiddeld per week heeft gewerkt, evenwel niet minder dan 65. Indien in weken, gelegen in de periode van 12 maanden, niet of op minder dan 2 dagen per week is gewerkt, worden die dagen, alsmede die weken, niet in aanmerking genomen voor de berekening van het aantal dagen waarop de belanghebbende moet hebben gewerkt. Indien het berekende aantal dagen, waarop de belanghebbende moet hebben gewerkt, uitkomt op een gebroken getal, wordt dit naar boven tot een geheel getal afgerond;

c. in de in het eerste lid bedoelde periode van twaalf maanden binnen het rijk uitsluitend of vrijwel uitsluitend werkzaamheden heeft verricht welke naar hun aard slechts beschikbaar zijn gedurende één of meer jaarlijks terugkerende perioden, bedraagt het aantal dagen waarop hij in die periode van twaalf maanden binnen het rijk in dienstbetrekking moet hebben gewerkt, 80 in plaats van 130.»

Artikel II

Het Koninklijk besluit van 23 november 1972 (Stb. 1979, 624)² wordt gewijzigd als volgt:

Artikel 6 wordt gewijzigd als volgt:

a. Het eerste lid wordt gelezen:

«de belanghebbende heeft met ingang van de dag waarop zijn ontslag ingaat, ten laste van Hoofdstuk VII van de rijksbegroting recht op een uitkering:

a. op de voet van artikel 7 indien hij een dienstitijd heeft van tenminste drie jaren;

b. op de voet van artikel 13 indien hij geen dienstitijd heeft van tenminste drie jaren, doch in de periode van twaalf maanden, onmiddellijk voorafgaand aan zijn ontslag, op tenminste 130 dagen binnen het rijk in dienstbetrekking werkzaam is geweest, tenzij recht bestaat op uitkering als bedoeld in artikel 13, eerste lid, laatste volzin.»

b. Het tweede lid wordt gelezen:

«Ten aanzien van de belanghebbende, die

a. in een regelmatig arbeidspatroon op hetzij meer hetzij minder dan 5 dagen per week werkt, bedraagt het aantal dagen, waarop hij in de in het eerste lid bedoelde periode van twaalf maanden binnen het rijk in dienstbetrekking moet hebben gewerkt, in plaats van 130, het 26-voudige van het gemiddelde aantal volgens dat arbeidspatroon per week gewerkte dagen evenwel niet minder dan 65;

b. in een onregelmatig arbeidspatroon op gemiddeld minder dan 5 dagen per week heeft gewerkt, bedraagt het aantal dagen, waarop hij in de in het eerste lid bedoelde periode van twaalf maanden binnen het rijk in dienstbetrekking moet hebben gewerkt, in plaats van 130, het 26-voudige van het aantal dagen, waarop hij in die periode van 12 maanden gemiddeld per week heeft gewerkt, evenwel niet minder dan 65. Indien in weken gelegen in de periode van 12 maanden, niet of op minder dan 2 dagen per week is gewerkt, worden die dagen, alsmede die weken, niet in aanmerking genomen voor de berekening van het aantal dagen waarop de belanghebbende moet hebben gewerkt. Indien het berekende aantal dagen, waarop de belanghebbende moet hebben gewerkt, uitkomt op een gebroken getal, wordt dit naar boven tot een geheel getal afgerond;

c. in de in het eerste lid bedoelde periode van twaalf maanden binnen het rijk uitsluitend of vrijwel uitsluitend werkzaamheden heeft verricht welke naar hun aard slechts beschikbaar zijn gedurende één of meer jaarlijks terugkerende perioden, bedraagt het aantal dagen waarop hij in die periode van twaalf maanden binnen het rijk in dienstbetrekking moet hebben gewerkt, 80 in plaats van 130.»

Artikel III

Ten aanzien van een aanspraak op uitkering ingevolge de Uitkeringsregeling 1966 dan wel ingevolge het Koninklijk besluit van 23 november 1972 (Stb. 1979, 624) op grond van een ontslag ingegaan vóór het tijdstip van inwerkingtreding van dit besluit, blijven die regelingen, zoals zij vóór dat tijdstip luidden, van toepassing.

Artikel IV

Dit besluit treedt in werking met ingang van de eerste kalendermaand na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst.

Lasten en bevelen dat dit besluit in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State en aan de Algemene Rekenkamer.

's-Gravenhage, 3 juli 1982

Beatrix

De Minister van Binnenlandse Zaken,
M. G. Rood

Uitgegeven de *vijfde* augustus 1982

De Minister van Justitie a.i.,
E. Nypels

¹ Laatstelijk gewijzigd bij Koninklijk besluit van 15 april 1980 (Stb. 227)

² Laatstelijk gewijzigd bij Koninklijk besluit van 15 april 1980 (Stb. 227)

Het advies van de Raad van State wordt niet openbaar gemaakt op grond van het bepaalde in artikel 25a, derde lid, onder b, van de Wet op de Raad van State.

NOTA VAN TOELICHTING

In de Werkloosheidswet en de Wet Werkloosheidsvoorziening is een verzwaring van de referte-eis ingevoerd bij de wet van 26 maart 1981 (Stb. 133). Deze houdt in, dat werklozen in het jaar voorafgaand aan het intreden van hun werkloosheid op ten minste 130 dagen daadwerkelijk moeten hebben gewerkt om voor een uitkering ingevolge de werkloosheidswetten in aanmerking te komen.

Het verdient aanbeveling de referte-eis, vervat in artikel 7, eerste en tweede lid, van de Uitkeringsregeling 1966 en in artikel 6, eerste en tweede lid, van het Koninklijk besluit van 23 november 1972 (Stb. 1979, 624), naar analogie hiervan aan te passen. Daartoe strekken de in de artikelen I onder a en II onder a voorgestelde wijzigingen.

De in de artikelen I onder b en II onder b opgenomen wijzigingen worden voorgesteld om te voorkomen, dat het voor personen die niet op vijf dagen per week werkzaam zijn onmogelijk zou worden voor uitkering in aanmerking te komen. Voor belanghebbenden die in een regelmatig arbeidspatroon minder dan vijf dagen per week werken wordt daarbij de gewerkte dagen-eis naar evenredigheid verlaagd. Het thans geldende minimum aantal vereiste gewerkte dagen van 65 wordt ook in de nieuwe situatie aangehouden. Voor part-timers die in een onregelmatig arbeidspatroon op gemiddeld minder dan vijf dagen per week hebben gewerkt is bij de hiervoor omschreven regeling aangesloten. De eis waaraan zij moeten voldoen, wordt verkregen door het gemiddeld in de periode van twaalf maanden aan het ontslag onmiddellijk voorafgaande per week gewerkte aantal dagen te vermenigvuldigen met 26. Indien de uitkomst lager is dan 65, wordt de eis op 65 dagen gesteld. Het onderscheid in het arbeidspatroon is aanleiding om voor part-timers met een onregelmatig arbeidspatroon een beperking aan te brengen met betrekking tot het aantal mee te tellen dagen.

In de artikelen I onder b en II onder b wordt voorts een verlaagde dagen-eis voorgesteld voor seizoenwerkers, waarbij wordt aangesloten bij het laagste aantal dagen dat terzake gesteld wordt in artikel 3, eerste lid, van de beschikking van de Staatssecretaris van Sociale Zaken van 16 april 1981, nr. 51.813.

De overgangsbepaling, opgenomen in artikel III van het ontwerp-besluit strekt ertoe dat op de belanghebbende, die op het tijdstip van ingang van de wijziging aanspraken ingevolge de Uitkeringsregeling 1966 dan wel ingevolge het Koninklijk besluit van 23 november 1972 (Stb. 1979, 624) ontlene aan een ontslag dat is ingegaan vóór de datum van inwerkingtreding van het besluit, de bestaande referte-eis ten aanzien van die aanspraken toepassing zal blijven vinden.

De Minister van Binnenlandse Zaken,
E. van Thijn